FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (femte avdelningen)
den 11 juli 1996 *

I mål T-175/94,

International Procurement Services SA, bolag bildat enligt belgisk rätt, Bryssel, företrätt av advokaten Peter De Troyer, Audenarde, och advokaten Lydie Lorang, Luxemburg, med delgivningsadress i Luxemburg hos den senares advokatbyrå, 6, rue Heine,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren Étienne Lasnet, i egenskap av ombud, biträdd av advokaten Hervé Lehman, Paris, med delgivningsadress i Luxemburg hos Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

angående en talan om ersättning för en skada till ett belopp av 14 797 706 BFR som sökanden har påstått sig ha åsamkats till följd av minskningen av ett finansiellt stöd som har beviljats dennes medkontrahent inom ramen för ett projekt som finansierades av Europeiska utvecklingsfonden,

meddelar

* Rättegångsspråk: franska.

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen)

sammansatt av ordföranden R. Schintgen, samt domarna R. García-Valdecasas och J. Azizi,

justitiesekreterare: H. Jung,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 7 maj 1996,

följande

Dom

Bakgrund

1 Den 21 mars 1990 offentliggjorde Unidade de Coordenação dos Programas de Importação (enhet för samordning av importprogram, nedan kallad UCPI) vid handelsministeriet i Republiken Moçambique en infordran av anbud avseende ett varukontrakt om elva partier inom ramen för ett projekt som finansierades av Europeiska gemenskaperna genom Europeiska utvecklingsfonden (nedan kallad EUF) (EGT nr S 56, 21.3.1990, s. 5). I anbudsinfordran angavs uttryckligen att leveranserna med nödvändighet skulle ha sitt ursprung i stater i Europeiska ekonomiska gemenskapen eller i stater i Afrika, Västindien eller Stilla havsområdet (nedan kallade AVS-stater), som hade undertecknat den tredje AVS-EEG-konventionen i Lomé den 8 december 1984 (EGT nr L 86, 1986, s. 3).

2 Beträffande en av dessa partier, som avsåg leverans av 7 400 ton valsstålämnen, antog UCPI anbudet från sökanden, bolaget International Procurement Services. UCPI skickade den 13 juli 1990 ett meddelande om kontraktet med referensnummer LC 25/90/EEG till bolaget.

3 Kontraktssumman för detta parti (nedan kallad kontraktet) uppgick till 97 561 461 BFR, det vill säga 13 320 BFR per ton.

4 Transporten av godset påbörjades under mars månad 1991 och den slutliga leveransen ägde rum den 24 april 1991.

5 Den 17 och den 30 april 1991 utfärdade den sydafrikanska verksamhetsdelen av Société générale de surveillance (nedan kallat SGS) — ett företag som på beställning utför analyser av gods — i Johannesburg ett kontrollintyg avseende det levererade godset, varvid det uppgav att kontrollerna hade ägt rum under månaderna mars och april 1991.

6 Den 20 juni 1991 mottog UCPI en skrivelse från bolaget Cifel som var den slutliga användaren av valsstålämnena. I denna skrivelse angavs att godset, enligt de handlingar som åtföljde det, kom från ("proveniente da") det sydafrikanska bolaget Iscor och att mottagaren ("consignatario") var det sydafrikanska bolaget John Palmer Steel.

7 Den 2 juli 1991 sände UCPI ett telex till sökanden för att upplysa denne om att det i de handlingar som åtföljde godset angavs att Iscor var leverantör ("supplier") och att John Palmer Steel var köpare ("buyer"). UCPI bad sökanden om förtydligande i detta hänseende, med hänsyn till att det saknades transportdokument.

8 Den 20 juli 1991 utfärdade handelskammaren i Lugano, på begäran av ett schweiziskt bolag som sökanden hade angett som sin leverantör, ett ursprungsintyg i vilket omnämndes sökandens namn, UCPI (föregått av det engelska ordet "to") och Cifel (föregått av förkortningen "imp"), samt numret på anbudsinfordran avseende det omtvistade kontraktet. I intyget beskrevs godset som att det bestod av tre partier av valsstålämnen med en total vikt av 7 324 434 kg. I intyget angavs Italien vara ursprungsland.

9 Genom telex av den 25 juli 1991 bad UCPI bolaget RIH, som distribuerar Iscors produkter, att bekräfta att de 7 400 ton valsstålämnen som hade levererats till Cifel i april samma år av bolaget John Palmer Steel hade tillverkats i Sydafrika av Iscor.

10 Den 2 augusti 1991 svarade RIH att det från bolaget Gover, Horowitz & Blunt i London hade mottagit en order på 7 400 ton valsstålämnen med instruktionen att godset skulle levereras till UCPI i Maputo. Bolaget uppgav likaledes att det erbjudna priset hänförde sig till sydafrikanska produkter.

11 Genom telefax av den 20 augusti 1991 bad svaranden att SGS skulle översända de "work certificates of tests and analysis" (intyg om prov och analyser av godset) och "rail consignment notes" (avsändningsavierna från järnvägstransporterna) som omnämndes i de kontrollintyg som hade utfärdats av detta bolag den 17 och den 30 april 1991. Svaranden anmodade likaledes SGS att styrka vem tillverkaren var.

12 Samma dag upplyste SGS svaranden om att de begärda handlingarna hade överlämnats till beställaren, Gover, Horowitz & Blunt. Dagen därpå uppgav SGS att det först behövde beställarens medgivande innan det överlämnade de begärda handlingarna till en tredje man.

13 Den 22 augusti 1991 sände svaranden ett telefax till sökanden och anmodade denne att omgående skaffa fram en kopia av intygen om prov och analyser och av avsändningsavierna från järnvägstransporterna från det bolag som hade skött om den kontroll som föregick avsändandet av godset. Dagen därpå svarade sökanden att den skulle kräva att få de begärda intygen från säljaren.

14 Genom telex av den 19 september 1991 begärde UCPI, på förslag av svaranden, att sökanden skulle tillhandahålla ett "bona fide-dokument", i vilket bland annat tillverkarens identitet och vilken väg godset hade följt från produktionsstället till Cifels lager skulle anges. UCPI uppgav också att den skulle dra slutsatsen att sökanden hade brutit mot kontraktsklausulen om godsets ursprung om sökanden inte tillhandahöll detta dokument.

15 Genom telefax av den 6 november 1991 gav svaranden sin delegation i Moçambique i uppdrag att informera myndigheterna i detta land om att sökanden inte hade kunnat bevisa att det levererade godset hade tillverkats i gemenskapen eller i en AVS-stat och att UCPI följaktligen antingen kunde säga upp kontraktet eller betala godset till det marknadspris som gällde på den presumerade ursprungsorten.

16 Som svar på en skrivelse från sökanden av den 24 oktober 1991 förklarade svaranden, genom skrivelse av den 25 november 1991, att denne inte kunde utbetala återstående belopp förrän den hade erhållit tillstånd från UCPI, vilket ännu inte hade skett. Svaranden rekommenderade också sökanden att inlämna en ansökan om utbetalning av återstående belopp till UCPI för det fall att sökanden ansåg sig ha uppfyllt samtliga sina skyldigheter.

17 Genom telex av den 6 december 1991, adresserat till sökanden, uppgav UCPI att denne inte hade erhållit det begärda "bona fide-dokumentet" och följaktligen ansåg att leveranserna var av sydafrikanskt ursprung och skulle betala det pris som gällde på den marknaden.

18 Genom telefax av den 11 mars 1992 bad svaranden sin delegation i Moçambique att upplysa de lokala myndigheterna om att svaranden, med hänsyn till de motstridiga handlingar som hade inlämnats av sökanden, anslöt sig till dessa myndigheters åsikt att det sammanlagda priset för kontraktet skulle beräknas på grundval av det pris som gällde på den sydafrikanska marknaden.

19 Genom telex av den 9 juni 1992 förklarade sökanden att dess ekonomiska situation inte gav den något annat val än att ansluta sig till UCPI: s uppfattning. Sökanden underströk emellertid att den skulle betrakta den kommande betalningen som ett förskott. Sökanden uppgav att den skulle låta frågan om skillnaden mellan det ursprungligen överenskomna priset och det belopp som hade beräknats på grundval av det sydafrikanska priset avgöras genom skiljedom.

20 Dagen därpå svarade UCPI sökanden att svaranden inte skulle acceptera att utfärda en partiell utbetalningsorder om det återstående beloppet skulle föras vidare till skiljedom och att den skulle företa utbetalningen först när ärendet var avslutat. UCPI förklarade att såsom den såg det hade sökanden två möjligheter, antingen att avsluta tvisten genom att ingå ett avtal om prisnedsättning eller att omedelbart inleda skiljeförfarandet.

21 Den 17 juli 1992 ingick sökanden och UCPI en överenskommelse om mottagande av godset, om prisnedsättning på grundval av gällande pris på den sydafrikanska marknaden, vilket fastställdes till 12 000 BFR per ton, och om att avstå från att hänskjuta tvisten till skiljedom (nedan kallad överenskommelsen).

Förfarande

22 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 20 april 1994 väckte sökanden förevarande talan med stöd av artikel 215 andra stycket i EG-fördraget.

23 Referenten avdelades till femte avdelningen, som följaktligen tilldelades målet.

24 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten att inleda det muntliga förfarandet utan att besluta om föregående åtgärder för bevisupptagning. Inom ramen för processledningsåtgärder har parterna anmodats att skriftligen besvara vissa frågor före sammanträdet och att inge vissa handlingar.

25 Parterna höll sina muntliga anföranden och svarade på förstainstansrättens frågor vid sammanträdet den 7 maj 1996.

Parternas yrkanden

26 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— förplikta svaranden att betala 14 797 706 BFR i ersättning för den skada som sökanden har åsamkats eller vilket som helst annat belopp — även högre — som förstainstansrätten eller en sakkunnig bestämmer i överensstämmelse med rätt och billighet (ex aequo et bono), med tillägg av dröjsmålsränta som skall fastställas av förstainstansrätten, samt

— förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

27 Svaranden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, samt

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Sammanfattning av parternas grunder och argument

28 Sökanden klandrar kommissionen för att den endast har tillåtit en finansiering av kontraktet med 92,49 procent av det totala beloppet trots att sökanden har iakttagit samtliga villkor i detta kontrakt.

29 Enligt sökanden har svaranden handlat rättsstridigt, för det första, eftersom svaranden inte förhindrade att Cifel förbrukade godset till och med före det att sökandens medkontrahent mottog det och före äganderättens övergång, för det andra, eftersom svaranden har spelat en aktiv roll genom att begära intyg om prov och analyser och avsändningsavier från järnvägstransporter, vilka inte krävdes enligt kontraktet, samt ett "bona fide-dokument", vars innehåll och utformning aldrig har preciserats, och, för det tredje, eftersom svaranden på ett omotiverat sätt har ansett att finansieringsvillkoren inte var uppfyllda utan att ge någon som helst tilltro till de ursprungsintyg som har upprättats av handelskammaren i Bryssel.

30 På denna sista punkt har sökanden hävdat att ett ursprungsintyg innebär att godsets ursprung fastställs i erforderlig utsträckning, eftersom handelskamrarna endast utfärdar sådana intyg mot uppvisande av styrkande handlingar. Till skillnad från de handlingar som har framlagts av Cifel och som förstärkte svarandens tvivel om det levererade godsets ursprung, innehåller ursprungsintyget — som har inlämnats i bestyrkt original — en noggrann beskrivning av det gods som intyget gäller. De handlingar som ingivits av Cifel är däremot knappt läsbara kopior, som inte har

vidimerats, av de intyg avseende gjutningsprov av en typ av stål som vanligen används i Moçambique. Dessa handlingar, som upprättades åtta månader efter leveransen, gör det inte möjligt att dra slutsatsen att handlingarna hänför sig till det stål som har använts för det levererade godset.

31 Sökanden har hävdat att den har åsamkats en skada som motsvarar skillnaden mellan det ursprungliga kontraktsbeloppet och det belopp som denne faktiskt har erhållit (9 668 253 BFR), med tillägg av finansiella kostnader (5 129 453 BFR) som sökanden har påstått sig ha förorsakats till följd av svarandens vägran att betala hela det ursprungligen överenskomna priset. Detta leder till ett sammanlagt belopp av 14 797 706 BFR.

32 Orsaken till skadan är enligt sökanden att svaranden ansåg att finansieringsvillkoren i kontraktet inte hade uppfyllts i sin helhet och att det fanns anledning att beräkna det belopp som skulle betalas på grundval av gällande priser på den sydafrikanska marknaden.

33 Efter att ha erinrat om domstolens rättspraxis enligt vilken de kontrakt som finansieras genom EUF är nationella kontrakt beträffande vilka kommissionen inte är inblandad, har svaranden dragit slutsatsen att talan är ologisk, eftersom dess föremål är att svaranden skall förklaras vara utomobligatoriskt ansvarig, medan sökanden klandrar svaranden för att ensidigt ha ändrat kontraktsvillkoren.

34 Svaranden anser för övrigt att inte något av villkoren för att utomobligatoriskt ansvar skall inträda är uppfyllt.

35 Svaranden har hävdat att den inte har handlat rättsstridigt. Det var befogat att hysa allvarliga tvivel vad gäller det levererade godsets ursprung i gemenskapen, dels på grund av innehållet i Cifels skrivelse som UCPI erhöll den 20 juni 1991 och i

telexet av den 2 augusti 1991 från RIH, dels, såsom svaranden framförde vid sammanträdet, på grund av att de kontrollintyg som har upprättats av SGS avsåg kontroller som har utförts i Sydafrika. I detta hänseende begärde svaranden flera gånger av sökanden att denna skulle tillhandahålla de handlingar som på ett otvetydigt sätt skulle bevisa att det levererade godset hade sitt ursprung i gemenskapen. Svaranden har konstaterat att sökanden emellertid inte har inlämnat sådana handlingar och inte heller rapporten om den inspektion före lastningen som avses i artikel IX.5 i de särskilda instruktionerna. Det ankommer emellertid på sökanden att bevisa att godset har sitt ursprung i gemenskapen.

36 Svaranden har ifrågasatt trovärdigheten av det ursprungsintyg som sökanden har lämnat, eftersom detta har upprättats av handelskammaren i Bryssel flera månader efter leveransen av det omtvistade godset och på grundval av ett intyg som har utfärdats av handelskammaren i Lugano, vilken inte hade möjlighet att företa en eventuell kontroll på plats i Italien.

37 Slutligen har svaranden framhållit att sökanden inte har kunnat upplysa svaranden om vilken väg det omtvistade godset har följt eller ens om namnet på det fartyg som har transporterat det. Sökanden har inte heller kunnat uppvisa styrkande handlingar på grundval av vilka ursprungsintygen skulle ha upprättats, trots att det skulle ha varit enkelt för sökanden att åtminstone skingra tvivlen avseende förekomsten av kontraktsförhållanden med de sydafrikanska bolagen Iscor och John Palmer Steel.

38 Med hänvisning till domstolens dom av den 10 juli 1984, STS mot kommissionen (126/83, Rec. s. 2769) och av den 10 juli 1985, CMC m. fl. mot kommissionen (118/83, Rec. s. 2325) anser svaranden att det fanns fog för att efterforska om finansieringsvillkoren, i synnerhet de villkor som rörde godsets ursprung, var uppfyllda genom att begära kompletterande upplysningar avseende godsets ursprung i syfte att skingra de tvivel som uppstod på grund av de motsägelsefulla handlingar som svaranden hade i sin besittning.

39 Svaranden har bestritt att sökanden har åsamkats någon som helst skada. Skillnaden mellan det ursprungliga priset i kontraktet och det belopp som faktiskt erhållits är enbart resultatet av överenskommelsen om nedsättning av priset på godset och om att avstå från att hänskjuta tvisten till skiljedom. Denna överenskommelse ingicks frivilligt av sökanden och UCPI den 17 juli 1992. För övrigt har svaranden förnekat att det finns någon som helst skada som hänger samman med finansiella kostnader, eftersom svaranden inom fristerna betalade ut det resterande beloppet till följd av denna överenskommelse.

40 Svaranden har också bestritt att det föreligger ett orsakssamband mellan det rättsstridiga beteendet och den påstådda skadan. Skillnaden mellan det ursprungliga priset och det slutliga priset är inte följden av vare sig svarandens beteende eller av överenskommelsen av den 17 juli 1992 mellan UCPI och sökanden. De omtvistade finansiella kostnaderna kan inte heller tillskrivas svaranden, eftersom den enligt artikel 8.2 i meddelandet om upphandling var skyldig att invänta ett tillstånd att utbetala från UCPI. Ansvaret för denna del av skadan åvilar sökanden som under åren 1991 och 1992 kom med undanflykter i stället för att bevisa att godset hade sitt ursprung i gemenskapen.

41 I sin replik har sökanden påstått att den överenskommelse som sökanden ingick med UCPI den 17 juli 1992 endast har verkan mellan parterna och inte är av betydelse för en talan om utomobligatoriskt ansvar. Sökanden har framhållit att det var svaranden som föreslog att det sydafrikanska priset skulle användas som grund. För sökandens del föranleddes denna överenskommelse av ett likviditetsbehov och sökanden hade i själva verket att välja mellan att godta en nedsättning av priset eller att inte erhålla någon betalning alls för ögonblicket.

42 Enligt svaranden har sökanden antingen frivilligt ingått överenskommelsen om nedsättning av priset på godset, vilket innebär att sökanden inte kan påstå sig ha åsamkats någon skada, eller har sökanden undertecknat denna överenskommelse under tvång och det hade i så fall ankommit på sökanden att ifrågasätta överenskommelsen, vilket denne inte har gjort.

Förstainstansrättens bedömning

43 Förstainstansrätten erinrar först om att kontrakt som finansieras av EUF enligt fast rättspraxis förblir nationella kontrakt som endast AVS-staterna har ansvar för att förbereda, förhandla och ingå. De anbudsgivande företagen eller de företag som tilldelas kontrakten fortsätter å sin sida att stå utanför de exklusiva förhållanden som uppstår i frågan mellan kommissionen och AVS-staterna (domstolens ovannämnda dom i målet STS mot kommissionen, punkt 18, och i målet CMC m. fl. mot kommissionen, punkt 28, samt dom av den 14 januari 1993, Italsolar mot kommissionen, C-257/90, Rec. s. I-9, punkt 22, och förstainstansrättens dom av den 16 november 1994, San Marco mot kommissionen, T-451/93, Rec. s. II-1061, punkt 42).

44 Förstainstansrätten erinrar vidare om att gemenskapens ansvar förutsätter att sökanden visar att det beteende som den berörda institutionen klandras för är rättsstridigt, att det verkligen föreligger en skada och att det finns ett orsakssamband mellan detta beteende och den åberopade skadan (domstolens dom av den 17 december 1981, Ludwigshafener Walzmühle m. fl. mot rådet och kommissionen, 197/80, 198/80, 199/80, 200/80, 243/80, 245/80 och 247/80, Rec. s. 3211, punkt 18, och ovannämnda dom i målet Italsolar mot kommissionen, punkt 33, förstainstansrättens dom av den 13 december 1995, Exporteurs in Levende Varkens m. fl. mot kommissionen, T-481/93 och T-484/83, RGE s. II-2941, punkt 80).

45 Förstainstansrätten erinrar slutligen om att kommissionen inte endast har en rätt utan också en skyldighet att före en utbetalning av gemenskapsmedel förvissa sig om att villkoren för en sådan utbetalning faktiskt är uppfyllda (ovannämnda dom i målet CMC mot kommissionen, punkt 44). I detta syfte är kommissionen bland annat skyldig att efterforska de upplysningar som är nödvändiga för att säkerställa en ekonomisk förvaltning av EUF: s tillgångar (samma dom, punkt 47, och dom av den 25 maj 1993, SGEEM och Etroy mot EIB, C-370/89, Rec. s. I-2583, punkt 31) och att vägra att godkänna fakturor som framläggs inför kommissionen när den har giltiga skäl att betvivla att villkoren för gemenskapsfinansiering har iakttagits (ovannämnda dom i målet San Marco mot kommissionen, punkt 50).

46 Det är mot bakgrund av dessa omständigheter som det skall prövas om svaranden har gjort sig skyldig till ett rättsstridigt eller ansvarsgrundande beteende.

47 I det föreliggande fallet ålåg det svaranden att bland annat förvissa sig om att det finansieringsvillkor som bestod i att det levererade godset skulle ha sitt ursprung i gemenskapen eller i en AVS-stat iakttogs.

48 Sökanden kan inte klandra svaranden för att denne inte förhindrade att godset förbrukades innan det mottogs och före äganderättens övergång. Eftersom de kontrakt som finansieras av EUF är nationella kontrakt i vilka de enda parterna är AVS-staten och företaget, ankom det inte på något sätt på svaranden att blanda sig i dessa frågor, vilka helt och hållet är hänförliga till kontraktet.

49 Sökanden kan inte heller klandra svaranden för att denne, trots att det fanns ett ursprungsintyg från handelskammaren i Bryssel i vilket det italienska ursprunget intygades och således att godset hade sitt ursprung i gemenskapen, tvivlade på att godset uppfyllde de uppställda ursprungsvillkoren. Det framgår nämligen av ett telex från Cifel till UCPI att det i de handlingar som åtföljde det levererade godset nämndes att godset härrörde från ett sydafrikanskt bolag. För övrigt har sökanden inte bestritt att inspektionshandlingarna för godset inte hade tillhandahållits innan godset avsändes och hänförde sig till kontroller som hade utförts av ett sydafrikanskt bolag. Dessutom kom godset till Moçambique från Sydafrika. Republiken Sydafrika har emellertid inte undertecknat den tredje Lomékonventionen.

50 Eftersom det ankommer på den som erhållit kontraktet att bevisa det levererade godsets ursprung, hade svaranden, med hänsyn till ovanstående omständigheter, all rätt att kräva ytterligare handlingar eller upplysningar som skulle kunna styrka ursprungsintyget. Det måste konstateras att sökanden inte har kunnat styrka några omständigheter som gör det möjligt att ställa det utom allt tvivel att det levererade godset har sitt ursprung i gemenskapen. Sökanden har inte ens kunnat tillhandahålla de styrkande handlingar som utgjorde grund för handelskammaren i Lugano

när den upprättade sitt ursprungsintyg, vilket handelskammaren i Bryssel i sin tur grundade sig på för att upprätta sitt ursprungsintyg. Som svar på en skriftlig fråga från förstainstansrätten har sökanden begränsat sig till att inge en ofullständig kopia av en remburs som inte innehåller någon som helst information om ursprunget beträffande det gods som var föremål för transaktionen, en odaterad skrivelse från ett italienskt transportbolag vari intygas att sökanden är känd som exportör, mottagare, beställare eller borgensman för de åtgärder som rörde gods, bland annat stål, som transporterades av Jadroplov mellan hösten 1989 och sommaren 1991, samt utdrag ur Lloyd's register avseende båtar med namnet Africa som förekom i exporttillstånden. Sökanden kan på intet sätt göra gällande att begreppet "bona fide-dokument" är opreciserat, då den inte har inkommit med någon som helst omständighet som stöder dennes ursprungsintyg. Förstainstansrätten anser för övrigt att sökanden har fått utförlig information om den bevisning som det ålåg sökanden att inkomma med (se ovan punkterna 13 och 14).

51 Härav följer att svaranden med rätta har kunnat dra slutsatsen att finansieringsvillkoret avseende godsets ursprung inte var uppfyllt i det föreliggande fallet.

52 Sökanden har slutligen ingen grund för att förebrå svaranden för att denne har spelat en aktiv roll genom att begära handlingar som inte krävdes enligt kontraktet. Svaranden har endast upplyst myndigheterna i Moçambique om den situation som de befann sig i och om de möjligheter som erbjöds dem. Härigenom har svaranden inte på något sätt kränkt Republiken Moçambiques suveränitet. Det framgår för övrigt av den skrivelse som svaranden sände till sökanden den 25 november 1991 (se ovan punkt 16) och av det telefax som svaranden sände till sin delegation i Moçambique (se ovan punkt 18) att regeringen i Moçambique fortsatte att fatta sina egna beslut.

53 Följaktligen har sökanden inte kunnat styrka att svaranden har gjort sig skyldig till en rättsstridig eller ansvarsgrundande intervention i förhållandena mellan Republiken Moçambique och sökanden.

54 Härav följer att sökanden inte har fastställt att det föreligger någon form att rättsstridigt eller ansvarsgrundande beteende från svarandens sida.

55 Dessutom följer av fast rättspraxis att skadan måste vara en direkt följd av det klandrade beteendet (domstolens dom av den 4 oktober 1979, Dumortier frères m. fl. mot rådet, 64/76 och 113/76, 167/78 och 239/78, 27/79, 28/79 och 45/79, Rec. s. 3091, punkt 21; se även beträffande artikel 40 i EKSG-fördraget, vilken är likalydande och överförbar i det föreliggande fallet, domstolens dom av den 30 januari 1992, Finsider m. fl. mot kommissionen, C-363/88 och C-364/88, Rec. s. I-359, punkt 25, och där nämnd rättspraxis).

56 Det framgår emellertid av handlingarna i akten och av vad som har anförts inför förstainstansrätten att den skada som sökanden har sagt sig ha drabbats av i första hand är resultatet av följande två faktorer: å ena sidan Republiken Moçambiques slutliga vägran att betala hela det överenskomna priset, och å andra sidan den överenskommelse av den 17 juli 1992, som blev följden härav, om nedsättning av det ursprungligen överenskomna priset och om att avstå från att hänskjuta tvisten till skiljedom.

57 I detta hänseende anmärker förstainstansrätten att även om svaranden indirekt hade kunnat påverka Moçambiques regerings uppträdande genom att föreslå denne att ingå den ovan nämnda överenskommelsen är det icke desto mindre så att sökanden inte har visat att sökanden själv eller dess medkontrahent har ingått den under tvång. För övrigt hade sökanden, såsom UCPI hade föreslagit (se ovan punkt 20), i stället för att ingå denna överenskommelse kunnat gå vidare till skiljeförfarande för att lösa tvisten. Att sökanden har valt att inte inleda ett sådant förfarande, eftersom den hade ett trängande behov av likvida medel, kan inte leda till att skadan tillskrivs svaranden, eftersom svaranden inte har haft någon inverkan på det åberopade motivet.

58 Dessutom finns det anledning att erinra om att det har avgjorts att för det fall en tvist om kontraktet mellan den stat som har tilldelat ett kontrakt som finansieras av EUF och det företag som har fått kontraktet inte har avgjorts tidigare, i godo

eller genom skiljeförfarande, är det omöjligt för det företag som har tilldelats kontraktet att fastställa att kommissionens beteende har åsamkat honom en skada som är åtskild från den skada som det ankommer på honom att, på lämplig väg, söka ersättning för från den stat som har tilldelat kontraktet (domstolens dom av den 19 september 1985, Murri frères mot kommissionen, 33/82, Rec. s. 2759, punkt 38).

59 I det föreliggande fallet begär sökanden ersättning för en skada som motsvarar just den prisnedsättning som den beviljade UCPI inom ramen för den överenskommelse som sökanden ingick med UCPI den 17 juli 1992, med tillägg av de finansiella kostnader som uppstod till följd av denna överenskommelse. Eftersom inte sökanden har ifrågasatt denna överenskommelse och Moçambiques regerings vägran att utbetala hela det ursprungligen överenskomna beloppet på lämplig rättslig väg, är det omöjligt för sökanden att fastställa att svarandens beteende har förorsakat den en skada som är åtskild från den skada som det ankom på den att yrka ersättning för från denna medlemsstat.

60 Likaledes av denna anledning har sökanden inte kunnat fastställa att det finns ett orsakssamband mellan svarandens klandrade beteende och den påstådda skadan.

61 Det följer av ovanstående att talan skall ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

62 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom sökanden har tappat målet och svaranden har yrkat ersättning för rättegångskostnaderna, skall sökanden förpliktas att ersätta samtliga rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen)

följande dom:

1) Talan ogillas.

2) Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna.

Schintgen García-Valdecasas Azizi

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 11 juli 1996.

H. Jung

Justitiesekreterare

R. Schintgen

Ordförande